

“मीठे बच्चे- यादको यात्रामा पूरा ध्यान देऊ, यसबाट नै तिमी सतोप्रधान बन्नेछौ ।”

प्रश्न:- बाबाले आफ्ना बच्चाहरूमाथि कुनचाहिँ कृपा गर्नुहुन्छ ?

उत्तर:- बाबाले बच्चाहरूको कल्याणका लागि डाइरेक्शन (श्रीमत) दिनुहुन्छ, यो डाइरेक्शन दिनु नै उहाँको कृपा हो । बाबाको पहिलो डाइरेक्शन छ- मीठे बच्चे, देही-अभिमानि बन । देही-अभिमानि धेरै शान्त रहन्छन्, उनको विचार कहिल्यै उल्टो चलन सक्दैन ।

प्रश्न:- बच्चाहरूले आपसमा कुनचाहिँ गोष्ठी (सेमिनार) गर्नुपर्छ ?

उत्तर:- जब चक्र लगाउन जान्छौ, त्यतिखेर यादको रेस गर, अनि फेरि बसेर आपसमा सेमिनार गर- कसले कति समय बाबालाई याद गर्‍यो । यहाँ यादको लागि एकान्त पनि धेरै राम्रो छ ।

ओम् शान्ति । रूहानी बाबाले रूहानी बच्चाहरूसँग सोध्नुहुन्छ- तिमी के गरिरहेका छौ ? रूहानी बच्चाहरूले भन्छन्- बाबा, हामी जो सतोप्रधान थियौं, सो तमोप्रधान बनेका छौं, फेरि बाबा हजुरको श्रीमत अनुसार हामीलाई सतोप्रधान अवश्य बन्नु छ । अहिले बाबा हजुरले बाटो बताउनुभयो । यो कुनै नयाँ कुरा होइन । धेरै पुरानो कुरा हो । सबैभन्दा पुरानो हो यादको यात्रा, यसमा आडम्बर (शो) देखाउने कुरा छैन । हरेकले आफैँसँग सोध्नुपर्छ- मैले बाबालाई कति याद गर्छु ? कहाँसम्म सतोप्रधान बनेको छु ? के पुरुषार्थ गरिरहेको छु ? सतोप्रधान तब बन्नेछौ, जब पछि अन्त्य आउनेछ । त्यसको पनि साक्षात्कार हुँदै रहनेछ । जसले जे गर्छ, त्यो आफ्नै लागि गर्छ । बाबाले पनि कुनै कृपा गर्नुहुन्न । बाबाले कृपा गर्नुहुन्छ, बच्चाहरूलाई श्रीमत दिनुहुन्छ, उनीहरूको कल्याण अर्थ । बाबा त हुनुहुन्छ नै कल्याणकारी । कुनै बच्चाहरू उल्टो ज्ञानमा आउँछन् । बाबा महसुस गर्नुहुन्छ- देह-अभिमानि घमण्डी हुन्छन् । देही-अभिमानि बडो शान्त रहन्छन् । उनलाई कहिल्यै उल्टो-सुल्टो ख्याल आउँदैन । बाबाले त हर प्रकारले पुरुषार्थ गराइरहनुहुन्छ । माया पनि बडो बेजोड (जबरदस्त) छ, राम्रा-राम्रा बच्चाहरूसँग युद्ध गर्छ, यसैले ब्राह्मणहरूको माला बन्न सक्दैन । आज धेरै राम्रोसँग याद गर्छन्, भोलि देह-अहंकारमा यसरी आउँछन् मानौं साँडे । साँडेमा अहंकार धेरै हुन्छ । यसमा एक कहावत पनि छ- *सुरमण्डल के साज से देह-अभिमानि साँडे क्या जाने...* । देह-अभिमान ठूलो खोट हो । धेरै मेहनत गर्नुपर्छ । शिवबाबाले भन्नुहुन्छ- म एकदम आज्ञाकारी सेवक हुँ । यस्तो होइन, आफूलाई सेवक भन्ने तर नवाबी (हुकुम) चलाइरहने । बाबा भन्नुहुन्छ- मीठा-प्यारा बच्चाहरू, सतोप्रधान अवश्य बन्नु छ । यो त धेरै सहज छ । यसमा कुनै आवाज (चूँ-चाँ) गर्नु छैन । मुखबाट केही बोल्नु छैन । जहाँ गए पनि मनमनै याद गर्नु छ । यस्तो होइन, यहाँ बसेपछि बाबाले मदत गर्नुहुन्छ । बाबा त आउनुभएको हो नै मदत गर्न । बाबालाई त यो ख्याल रहन्छ- बच्चाहरूले कहीं कतै गल्ती नगरून् । मायाले यहाँ नै मुक्का लगाइदिन्छ । देह-अभिमान एकदम खराब हो । देह-अभिमानमा आएर बिल्कुलै तल (जमिनमा) आइपुगेका छन् । बाबा भन्नुहुन्छ- यहाँ आएर बस्दा पनि परमप्रिय (मोस्ट बिलभेड) बाबालाई याद गर । बाबा भन्नुहुन्छ- म नै पतित-पावन हुँ, मलाई याद गरेपछि, यस योग अग्निबाट तिम्रो जन्म-जन्मान्तरको पाप भस्म हुनेछ । बच्चाहरूको अहिले त्यो अवस्था आइसकेको छैन, जो कसैलाई पनि राम्रोसँग सम्झाउन सक्न् । ज्ञान तरवारमा पनि योगको धार चाहिन्छ । नत्र भने तरवार कुनै कामको रहँदैन । मूल कुरा हो नै यादको यात्रा । धेरै बच्चाहरू उल्टो-सुल्टो धन्दामा लागिरहन्छन् । यादको यात्रा र पढाइ गर्दैनन्, त्यसैले यसमा समय मिल्दैन । बाबा भन्नुहुन्छ- यस्तो मेहनत नगर जसले गर्दा कामधन्दाको पछि आफ्नो पद गुमाउन परोस् । आफ्नो भविष्य त बनाउनु छ हैन ? तर सतोप्रधान बन्नु छ । यसमा नै धेरै मेहनत छ । धेरै ठूला-ठूला म्यूजियम आदि सम्हाल्नेहरू छन् तर यादको यात्रामा रहँदैनन् । बाबाले सम्झाउनुभएको छ- यादको यात्रामा गरिब, बाँधेलीहरू धेरै रहन्छन् । घडी-घडी शिवबाबालाई याद गरिरहन्छन् । शिवबाबा ! हाम्रो बन्धन समाप्त गर्नुहोस् । अबलाहरूमाथि अत्याचार हुन्छ, यो पनि गायन छ ।

तिमी बच्चाहरू धेरै मीठो बन्नु छ । सच्चा-सच्चा विद्यार्थी बन । राम्रा विद्यार्थी जो हुन्छन्, उनीहरू एकान्तमा, बगैँचामा गएर पढ्छन् । तिमीलाई पनि बाबा भन्नुहुन्छ- जहाँ घुम्न जाँदा पनि आफूलाई आत्मा सम्भेर बाबालाई याद गर । यादको यात्राको सोख राख । त्यस धन कमाउने तुलनामा यो अविनाशी धन त धेरै-धेरै श्रेष्ठ छ । त्यो विनाशी धन त फेरि पनि खरानी भएर जानु छ । बाबा जान्नुहुन्छ- बच्चाहरूले सेवा राम्रोसँग गर्दैनन्, यादमा मुश्किलले रहन्छन् । जुन सच्चा सेवा गर्नुपर्ने हो, त्यो गर्दैनन् । बाँकी स्थूल सेवामा ध्यान जान्छ । हुन त ड्रामा अनुसार हुन्छ, तर बाबाले फेरि पनि पुरुषार्थ त गराउनुहुन्छ नि । बाबा भन्नुहुन्छ- कुनै पनि काम गर, कपडा सिलाउँछौ, बाबालाई याद गर । यादमा

नै मायाले विघ्न पाछै । बाबाले सम्झाउनुभएको छ- महावीरसँग माया पनि महावीर भएर लड्छ । बाबाले आफ्नो पनि अनुभव बताउँछन् । म महावीर हुँ, जान्दछु- म भिखारीबाट राजकुमार बन्नेवाला हुँ, तापनि मायाले सामना गर्छ । मायाले कसैलाई पनि छोड्दैन । महावीरहरूसँग त भन्नु लड्छ । कोही बच्चाहरू आफ्नो देहको अहंकारमा धेरै रहन्छन् । बाबा कति निरहंकारी रहनुहुन्छ । भन्नुहुन्छ- म पनि तिमी बच्चाहरूलाई नमस्ते गर्ने सेवक हुँ । उनले आफूलाई धेरै उँच सम्झन्छन् । यो देह-अहंकार सबै तोड्नु छ । धेरैमा अहंकारको भूत बसेको छ । बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गरिराख । यहाँ त धेरै राम्रो चान्स छ । घुमफिर गर्न पनि राम्रो छ । फुर्सद पनि छ, ठीक छ चक्कर लगाऊ । फेरि एक-आपसमा सोध- कति समय यादमा रह्यौ ? अन्त कहीं बुद्धि त गएन ? यो आपसमा गोष्ठी (सेमिनार) गर्नुपर्छ । ठीक छ, महिला अलग, पुरुष अलग होस् । महिलाहरू अगाडि हुन्, पुरुष पछि हुन् किनकि माताहरूको सम्हाल गर्नु छ । त्यसैले माताहरूलाई अगाडि राख्नुपर्छ । धेरै राम्रो एकान्त छ । संन्यासी पनि एकान्तमा जान्छन् । सतोप्रधान संन्यासी जो थिए, उनीहरू धेरै निडर रहन्थे जनावर आदि कसैसँग डराउँदैनथे । त्यस नशामा रहन्थे । अहिले तमोप्रधान बनेका छन् । हरेक धर्म जो स्थापना हुन्छ, पहिले सतोप्रधान हुन्छन्, फेरि रजो, तमोमा आउँछन् । संन्यासीहरू जो सतोप्रधान थिए, उनीहरू ब्रह्मको मस्तीमा रहन्थे । उनीहरूमा बडो आकर्षण हुन्थ्यो । जंगलमा भोजन मिल्थ्यो । दिन-प्रतिदिन तमोप्रधान भएपछि तागत कम हुँदै गयो ।

बाबा राय दिनुहुन्छ- यहाँ बच्चाहरूलाई आफ्नो उन्नतिको चान्स धेरै राम्रो छ । यहाँ तिमी आएका हौ नै कमाई गर्नको लागि । बाबासँग मिलेर मात्र कहाँ कमाई हुन्छ र ! बाबालाई याद गर्नु भन्ने कमाई हुनेछ । यस्तो नसम्झ, बाबाले आशीर्वाद दिनुहुन्छ । केही पनि गर्नुहुन्न । ती साधु आदिले आशीर्वाद दिन्छन्, तर तिमीलाई तल भर्नु नै छ । अब बाबा भन्नुहुन्छ- जिन्न बनेर आफ्नो बुद्धियोग माथि लगाऊ । जिन्नको कहानी छ नि । भन्यो, मलाई काम देऊ... । बाबा पनि भन्नुहुन्छ- तिमीलाई डाइरेक्सन दिन्छु, यादमा रह्यौ भन्ने बेडा पार हुनेछ । तिमीलाई सतोप्रधान अवश्य बन्नु छ । मायाले जति नै हैरान गरे पनि हामीले त श्रेष्ठ बाबालाई अवश्य याद गर्नेछौं । यसरी मनमनै बाबाको महिमा गर्दै बाबालाई याद गर्दै गर । कुनै पनि मानिसलाई याद नगर । भक्तिमार्गको जुन रीति-रिवाज छ, त्यो ज्ञानमार्गमा हुन सक्दैन । बाबाले शिक्षा दिनुहुन्छ- यादको यात्रामा तीव्र जानु छ । मूल कुरा यो हो । सतोप्रधान बन्नु छ । बाबाको डाइरेक्सन मिलेको छ- घुमफिर गर्न जाँदा पनि यादमा रहने गर । अनि घर पनि याद रहनेछ, राजाई पनि याद रहन्छ । यस्तो होइन, यादमा बस्दा-बस्दै ढल्नु छ । त्यो त फेरि हठयोग हुन जान्छ । यो त सीधा कुरा हो- आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्नु छ । कुनै बच्चा बस्दा-बस्दै ढल्छन्, त्यसैले बाबा त भन्नुहुन्छ- हिँड्दा-डुल्दा, खाँदा-पिउँदा यादमा रहने गर । यस्तो होइन, बस्दा-बस्दै बेहोश होऊ । यसबाट तिम्रो कुनै पाप काटिँदैन । यस्तो पनि मायाको धेरै विघ्न पर्छन् । यो भोग आदिको रीति-रिवाज हो, बाँकी यसमा केही छैन । यिनमा मायाले धेरै विघ्न पाछै । यो न ज्ञान हो, न योग हो । साक्षात्कारको कुनै आवश्यकता छैन । धेरैलाई साक्षात्कार भयो, ती आज छैनन् । माया बडो प्रबल छ । कहिल्यै साक्षात्कारको आश पनि राख्नुहुँदैन । यसमा त बाबालाई याद गर्नु छ, सतोप्रधान बन्नको लागि । ड्रामालाई त जानेका छौ, यो अनादि ड्रामा बनेको छ, जुन दोहोरिइरहन्छ, यसलाई पनि बुझ्नु छ र बाबाले जे डाइरेक्सन दिनुहुन्छ, त्यसमा पनि चल्नु छ । बच्चाहरूले जान्दछन्- हामी फेरि आएका हौं राजयोग सिक्न । भारतवर्षको नै कुरा हो । यो नै तमोप्रधान बनेको छ, फेरि यसलाई सतोप्रधान बन्नु छ । बाबा पनि भारतमा नै आएर सबैको सद्गति गर्नुहुन्छ । यो बडो आश्चर्यजनक खेल हो । अब बाबा भन्नुहुन्छ- मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरू, आफूलाई आत्मा सम्झ । तिमीले ८४ जन्मको चक्र लगाउँदै पूरा ५ हजार वर्ष भएको छ । अब फेरि फर्केर जानु छ । यो कुरा अरू कसैले भन्न सक्दैन । तिमी बच्चाहरूमा पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार निश्चयबुद्धि हुँदै जान्छन् । यो बेहदको पाठशाला हो । बच्चाहरूले जान्दछन्- बेहदका बाबाले हामीलाई पढाउनुहुन्छ, उहाँ उस्ताद टिचर हुनुहुन्छ, धेरै ठूलो उस्ताद हुनुहुन्छ । धेरै प्रेमले सम्झाउनुहुन्छ । कति राम्रा-राम्रा बच्चाहरू बडो आरामसँग ६ बजेसम्म सुतिरहन्छन् । मायाले एकदम नाकमा पक्रिन्छ । हुकुम चलाइरहन्छन् । शुरुमा तिमी जब भट्टीमा थियौ, मम्मा-बाबाले पनि सबैको सेवा गर्नुहुन्थ्यो । जस्तो कर्म हामी गर्नेछौं, हामीलाई देखेर अरूले गर्नेछन् । बाबा त जान्नुहुन्छ- महारथी, घोड-सवार, पैदल सेना नम्बरवार छन् । कोही बच्चाहरू बडो आरामसँग रहन्छन् । भित्र सुतिरहन्छन् । बाहिर आएर फलानो कहाँ हुनुहुन्छ भनेर सोधेमा, हुनुहुन्न भनिदिन्छन् । तर भित्र सुतिरहेका हुन्छन् । के-के भइरहन्छ, बाबाले सम्झाउनुहुन्छ । सम्पूर्ण त कोही पनि बनेका छैनन्, कति डिस-सर्भिस गरिरहन्छन् । नत्र भने बाबाको लागि गायन छ- मारो चाहे प्यार करो, हम तेरा दरवाजा नहीं

छोडेंगे / यहाँ त सानो कुरामा पनि असन्तुष्ट हुन्छन् । योगको धेरै कमी छ । बाबाले बच्चाहरूलाई कति सम्भाइरहनुहुन्छ । तर कसैमा पनि लेख्ने तागत छैन । योग भए त लेख्ने पनि तागत आउँछ । बाबाले भन्नुहुन्छ— यो राम्रोसँग सिद्ध गर— गीताका भगवान् शिव हुनुहुन्छ, न कि श्रीकृष्ण ।

बाबाले आएर तिमी बच्चाहरूलाई सबै कुराहरूको अर्थ सम्भाउनुहुन्छ । बच्चाहरूलाई यहाँ नशा चढ्छ, फेरि बाहिर गएपछि खत्तम । समय धेरै खेर फाल्छन् । मैले कमाई गरेर यज्ञलाई दिऊँ, यस्तो ख्याल राखेर आफ्नो समय खेर फाल्नु छैन । बाबा भन्नुहुन्छ— म त तिमी बच्चाहरूको सेवा गर्न आएको हुँ, तिमी फेरि आफ्नो नोकसान गरिरहेका छौ । यज्ञमा त जसले कल्प पहिले मदत गरेका थिए, उनैले गरिरहेका छन्, गर्दै रहनेछन् । तिमीले किन यो गरौं, त्यो गरौं भनेर टाउको दुखाउँछौ ? ड्रामामा निश्चित छ— जसले बीज रोपेको थियो, उसले अहिले पनि रोप्नेछ । यज्ञको तिमी चिन्तन नगर । आफ्नो कल्याण गर । के तिमीले भगवान्लाई मदत गर्छौ र ? भगवान्बाट त तिमीले लिन्छौ या दिन्छौ ? यो ख्याल पनि आउनु हुँदैन । बाबा त भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, आफूलाई आत्मा सम्भेर बाबालाई याद गर्नु भने विकर्म विनाश हुनेछ । अहिले तिमी संगममा खडा छौ । संगममा नै तिमीले दुवै तर्फ देख्न सक्छौ । यहाँ कति धेरै मानिसहरू छन् । सत्ययुगमा कति थोरै मानिस हुनेछन् । सारा दिन संगममा खडा हुनुपर्छ । बाबाले हामीलाई केबाट के बनाउनुहुन्छ ! बाबाको पार्ट कति अद्भुत छ । घुमफिर गर, यादको यात्रामा रहने गर । धेरै बच्चाहरूले समय बर्बाद गर्छन् । यादको यात्राबाट नै जीवन सफल हुनु छ (बेडा पार हुनु छ) । कल्प पहिले पनि बच्चाहरूलाई यसरी नै सम्भाएको थिएँ । ड्रामा दोहोरिइरहन्छ । उठ्दा-बस्दा सारा कल्प-वृक्ष बुद्धिमा याद रहोस्, यो हो पढाइ । बाँकी धन्दा आदि पनि ठीक छ, गर । पढाइको लागि समय निकाल्नुपर्छ । स्वीट बाबा र स्वर्गलाई याद गर । जति याद गर्छौ, अन्त मति सो गति हुनेछ । भयो बाबा, अब हजुरको पासमा आएँ कि आएँ । बाबाको यादमा फेरि श्वास पनि सुखद् (सुखेला) हुनेछ । ब्रह्म ज्ञानीहरूको श्वास पनि सुखद् हुन पुग्छ । ब्रह्मको नै यादमा रहन्छन्, तर ब्रह्म लोकमा कोही जान सक्दैन । स्वयम् शरीर छोडिदिनु— यो हुन सक्छ । कसैले उपवास गरेर शरीर छोडिदिन्छन्, ऊ दुःखी भएर मर्छ । बाबा त भन्नुहुन्छ— खाऊ पिऊ, बाबालाई याद गर, अनि अन्त मति सो गति हुनेछ । मर्नु त पर्छ हैन ? अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) सदा याद रहोस्— जे कर्म मैले गर्छु, मलाई देखेर अरूले गर्छन्... । यस्तो आराम-पसन्द बन्नु छैन, जसले गर्दा डिस-सर्भिस होस् । धेरै निरहकारी रहनु छ । आफूले आफैँलाई मदत गरेर आफ्नो कल्याण गर्नु छ ।
- २) कामधन्दामा यस्तो व्यस्त हुनुहुँदैन, जसले गर्दा यादको यात्रा वा पढाइको लागि समय नै नमिलोस् । देह-अभिमान धेरै दुषित हो, खराब हो । यसलाई छोडेर देही-अभिमानी रहने मेहनत गर्नु छ ।

वरदानः— दीपावलीमा यथार्थ विधिले आफ्नो दैवी पदको आह्वान गर्नेवाला पूज्य आत्मा भव

दीपावलीमा पहिले मानिसहरूले विधिपूर्वक दियो बाल्थे, दियो ननिभोस्— त्यसको लागि ध्यान दिने गर्थे, घिउ थप्ने गर्थे, विधिपूर्वक आह्वानको अभ्यासमा रहन्थे । अहिले त दियोको सट्टा बल्ब बाल्ने गर्छन् । दीपावली मनाउँदैनन्, अब त मनोरञ्जन भएको छ । आह्वानको विधि अथवा साधना समाप्त भइसकेको छ । स्नेह समाप्त भएर केवल स्वार्थ रहेको छ । त्यसैले यथार्थ दाता रूपधारी लक्ष्मी कसैको पासमा आउँदैनन् । तर तिमीहरू सबैले यथार्थ विधिद्वारा आफ्नो दैवी पदको आह्वान गर्छौ, त्यसैले स्वयम् पूज्य देवी-देवता बन्छौ ।

स्लोगनः— सधैं बेहदको वृत्ति, दृष्टि र स्थिति होस् तब विश्व कल्याणको कार्य सम्पन्न हुन्छ ।

❁ **शब्दार्थः—** उस्ताद— संगीत, नृत्य आदिको गुरु । काम गर्न सिपालु, निपुण, पोख्त ।